

Een Verrassing voor Vader . door Nannie van Wehl

Geïll. door POL DOM.

Nu waren ze acht en zes jaar, Tootje en Kootje. Nu moesten ze toch noodig zwemmen gaan leeren. Vader en Moeder waren van die geweldige waterrotten; die hadden allebei al op hun vijfde jaar gezwommen, en deden het nog.

Moeder ging met Tootje en Kootje naar de stad. Ze woonden buiten, zie je. Daar in de stad gingen ze allereerst voor ieder een mooi zwempak koopen en een mooie muts. Tootje koos een zwart pakje, versierd met geel en Kootje een zwart pakje versierd met groen. Allebei wilden ze een pikzwarte badmuts hebben, zoo'n strak model, dat over je ooren gaat en met een stormband sluit. Eigenlijk een muts voor echte duiksters.

Toen gingen ze naar de Zweminrichting.

Dat was een heel groot gebouw, dat een eind van de straat af lag aan een mooien tuin. Tootje en Kootje bibberden wel een beetje. Het was nu niet *heelemaal* plezierig, zwemmen te leeren, vonden ze. Zwemmen *kunnen*, dat moest heerlijk zijn. Dat hadden ze wel gezien als ze met Vader en Moeder in Arnhem logeerden en als ze mochten gaan kijken, als Vader en Moeder in den Rijn zwommen.

Maar leeren — oei, als je 't dan nog niet kon en ze hielden 't touw slap — oei!

Toen Tootje en Kootje met hun moeder in de vestibule van 't groote gebouw stonden, hoorden ze een geluid, dat hen nog meer deed bibberen. Een overweldigend geluid van neerstortend water. Zóó hard, dat je schreeuwen moest, als je wat tegen elkaar moest zeggen. De waterval.

En wat rook het eigenaardig in de vestibule en op de groote trap, die ze nu opklommen. Net als in de badkamer, als je er allemaal achter mekaar in gebaad hebt. Naar water en zeep en stoom en schoone handdoeken.

Het lawaai nam toe. Aan een loketje, net als bij den trein, nam Moeder leskaarten voor Tootje en Kootje. Plechtig werd hun naam gevraagd en die netjes op de kaart geschreven. Moeder betaalde heel wat geld en toen bibberden Tootje en Kootje nog méér — ze begrepen zoo goed, dat ze er nu niet meer afkonden. Nu gingen ze zwemmen leeren.

Ze gingen door breede, openslaande deuren en stonden toen stil in uiterste verbazing. Ze hadden al heel wat *open* zwembaden gezien, omdat Vader en Moeder overal gingen zwemmen, waar maar gelegenheid was, als ze zoo met Pinksteren en

in de zomervacantie buiten logeerden. In den Rijn bij Arnhem, op Lexesveer bij Wageningen, in het Zwarte Plasje bij Hilleegersberg, in Hattoheim bij Wapenvelde, maar — een zwembad in een huis, wat was dat mooi en bijzonder.

Ze stonden in een heele groote zaal met een hoog dak van louter glas in lood. Langs de wanden van die zaal waren kleedhokjes gemaakt met gordijnen ervoor. Langs die kleedhokjes liep een smal pad met een leuning, en dan was de rest water, water.

Daar, waar ze stonden, keek je over een stevige balustrade heen in heel diep water, drie meter vijftig stond er aangegeven op een peilschaal. In dien hoek mochten alleen maar de heel goede zwemsters komen. Door het water heen zag je de bodem, die van blauwgroene geglazuurde tegels was gemaakt. Daardoor kreeg het water zelf een blauwgroene tint.

Dien eersten dag en nog meer dagen daarna kwamen Tootje en Kootje niet eens in het water. Ze kregen „droge les”. Op een bankje liggend moesten ze de zwembewegingen vast leeren. Een juffrouw wees hun die en liet 't hen eindeloos nadoen.

En daarna kwam de les aan den hengel in 't ondiepe en ze vonden 't niet erg leuk, want ze waren steeds bang, dat het touw uit zou schieten. Dat kòn niet; de juffrouw hield 't veel te stevig vast. Maar ze waren nu eenmaal geen heldinnen. Wat ze wel leuk vonden, was, als ze na de les vrij mochten gaan spelen in „den pierenbak”. Soms wou de juffrouw boos worden op Tootje en Kootje, omdat ze zoo weinig vorderden. Maar Moeder kwam telkens tusschenbeiden en zei: „Schei U nu voor vandaag maar uit. Ze moeten het met plezier doen. U zal zien als het komt, komt 't ineens. We hebben immers niets geen haast.” En dan gingen Tootje en Kootje weer heerlijk in den pierenbak spelen en sjouwden elkaar om de beurt op de „kurken.”

Zoo verliep de heele zomer. 's Winters kon je natuurlijk dóór blijven zwemmen in zoo'n overdekte zweminrichting. Maar daar wordt altijd héél erg gestookt en nu vond Moeder het voor haar kleine meisjes niet geschikt om van de dampende hitte in de winterkou op straat te komen.

En de zomer kwam weer en Tootje en Kootje vorderden weer weinig of niets. Moeder vond het natuurlijk wel heel jammer van al haar tijd; driemaal in de week trok ze met haar twee spruiten naar de stad. Wel had Moeder een prettig vooruitzicht: In het dorp, waar ze woonde, werd al heel druk gewerkt aan een heel groot open zwembad; den volgenden zomer zou 't klaar zijn en dan hoefde Moeder dus zoo ver niet met de jonge dames te reizen. Moeder vertelde vaak van haar teleurstellingen aan Vader en die vond het ook zoo jammer, dat de kinderen niet meer hun best deden.

„Hoe ging 't dan toch met ons?” zei Moeder. „Mijn vader nam me op zijn nek en ik zat ruiters te paard, terwijl hij in 't diepe zwom. Zoo wende ik aan het water. Later hield hij me zoo nu en dan een poosje vast en liet me uitslaan. Ik leerde 't vanzelf.”

„Nu, en ik dan?” zei Vader lachend. „Ik was vier jaar, ik moest met mijn broer van zes, die allang zwemmen kon, mee naar de Zwemschool. Die was op een stil plaatsje beneden aan den dijk in de haven. Een oude matroos was de zwemmeester.

Je wist vooruit wel, hoe bar 't toe zou gaan en je rilde en beefde. Maar je wou en je zou zwemmen leeren — als je niet zwemmen kon, telde je niet mee en gaf niemand je ooit een jolletje om in 't Haringvliet te gaan roeien. In zoo'n klein plaatsje kende iedereen je en wist iedereen alles van je af. Dan kwam je binnen en je kleepte je uit en je stond daar met je rood-met-wit gestreepte zwembroekje voor den matroos en dan — gooide die je pardoos in 't water. En als je in je doodsangst ging spartelen en met je handen den kant greep, schopte hij je handen weg. En hij riep voortdurend: „Ik zal je niet laten verdrinken, daar kan je van op aan!” Hij zei 't met minder nette

woorden. En dan commandeerde hij: „Uitslaan, uitslaan —” En als je dan van moeheid en angst heelemaal niet meer kon en 't oogenblik was gekomen, dat je heusch zou gaan verdrinken, dan stak hij je een lange stok toe met een dwars-hout; daar klemde je je aan vast en hij sleurde je naar de trap, waar je eerst bibberend moest zitten uit hijgen, eer je fut genoeg had om naar boven te gaan. Maar je leerde 't — in drie, vier keer.”

„Dat zou iets geweest zijn voor onze Tootje en Kootje,” zei Moeder lachend. Maar ze was toch wel heel blij, dat Tootje en Kootje 't beter hadden getroffen met hun zwemonderwijs.

De derde zomer kwam. Tootje was nu al elf en Kootje negen. Op een prachtige Meidag trokken ze met Moeder naar het open bad, dat feestelijk in gebruik was genomen een paar dagen geleden. Alles blonk en glom van de nieuwigheid. En wat groot was het bassin. Alles was keurig in orde, de lijnen om zwemmen aan te leeren, de „kurken” die hier geen kurken waren, maar groote leege blikken. En er was een badmeester en een zwemonderwijzeres! Een jonge blonde man en een jonge blonde juffrouw; ze waren met mekaar getrouwd en waren net een gezellige vader en moeder voor al het grut, dat kwam zwemmen leeren. Altijd waren ze in hagelwit gekleed en met hun bloote voeten in witte schoenen. Als je in het water was, zag je nog de hooge wuivende wilgen buiten rondom 't zwembad achter de hokjes. Er waren zóóveel keurige hokjes; nooit hoefde je op een plaatsje te wachten. En de handdoeken werden gedroogd in een wringmachine en je kon thee en limonade en biscuit en chocola krijgen — en er was een geweldige spring- en duiktoren, veel hooger dan in 't overdekte bad. —

Was 't door al die mooie en veilige en nuttige dingen, dat 't nu met Tootje en Kootje reusachtig gauw ging? „Als het komt, komt 't ineens,” had moeder gezegd en — in die eerste week leerden ze, achter elkaar, zwemmen. Iederen dag gingen ze een zevenmijlstep vooruit. Toen ze eenmaal aan de lijn mochten zwemmen, met het touw slap, merkten ze, dat de juffrouw hen doodkalm de lijn had nagegooid. Ze zwommen los! Ze konden zwemmen!

Toen moeder aan zag komen, dat 't nu zóó gauw klaar zou zijn, zeide ze tegen Tootje en Kootje: „Nu niets tegen Vader zeggen. Als Vader naar 't zwemmen vraagt, laat je mij maar antwoorden. We gaan een heele groote verrassing voor Vader maken.”

Vader vroeg niet veel, want dat zwemmen was hem nu al zóó'n bittere teleurstelling! Zijn dochters, en die nog een derden zomer noodig hadden om zwemmen te leeren! Maar als hij wat vroeg, om toch zijn belangstelling te toonen, zei Moeder: „Ach, 't gaat wèl beter dan verleden jaar —”

Tootje en Kootje zaten dan te popelen, maar ze hielden zich goed. En ze leerden springen, van den kant af en van de plank af, eerst aan de lijn, maar al spoedig gooide de juffrouw hun de lijn achterna. Ze waren er. Toen overlegden Moeder, de juffrouw, Tootje en Kootje samen. Ze zetten de

verrassing voor Vader in mekaar. Ja, ja, ja. Dat zou leuk zijn. Zóó en zóó zouden ze doen. O, wat zou Vader opkijken! En blij zijn!

De Zondagmorgen kwam. Dan was 't in 't bad „gemengd zwemmen”.

Moeder, Vader, Tootje en Kootje trokken lustig naar 't zwembad. Tootje en Kootje knepen elkaar soms van pret. O, strakjes, strakjes!

Ze waren vroeg; ze konden alle vier naast elkaar een hokje vinden. In een oogenblik stonden Tootje en Kootje klaar in hun nu eendere pakjes: een lichtblauw lijfje met een zwart broekje en een breede witte ceintuur.

Toen Vader in zijn badpak en badjas buiten kwam, moest er op Moeder gewacht worden. Daar was ze, in haar prachtige geelwitten badcape met den hoogen kraag.

„Vader! nu moet je eerst de douche-kamertjes met ons zien!” riep Tootje druk.

Allebei namen ze vader aan de hand. De douchekamertjes lagen aan den kant van 't heele diepe. Wel vijf meter was 't water daar diep en boven 't water was de wallekant heel hoog. Overal kon je met trapjes naar beneden.

Moeder liep glunderend van plezier achter het drietal, Als Vader omgekeken had, zou Moeders gezicht de zaak verraden hebben.

Nu waren ze vlak vóór het midden van het diepe. Nu keek Vader al uit naar de beloofde douchehokjes. Daar ineens — Tootje en Kootje grepen mekaar bij de hand, snelden op een holletje naar 't water, sprongen en verdwenen in de diepte.

Vader was ineens de kleine figuurtjes naast hem kwijt, draaide zich verschrikt om, om te kijken waar ze bleven en zag nog nèt de blauwe bovenlijfjes in 't water verdwijnen. De badjuffrouw stond in spanning toe te kijken. Je zag aan Vader, dat zijn eerste beweging was, zijn dochtertjes na te springen. Maar toen ineens kwam de heerlijke waarheid tot hem; ze konden zwemmen! In ééne week hadden ze 't geleerd —. Kijk, daar waren ze weer, een heel eind verder — onder water waren ze doorgezwommen — nu zwommen ze met een keurigen gelijkmatigen slag naar 't trapje toe, vlogen de trapjes omhoog en zóó hun toegesnelde Vader in de armen.

Neen maar! neen maar! dat was me een verrassing geweest! Vader was er heelemaal rood van in 't gezicht! En blij! Lachen dat hij deed! En zoo, met in iederen arm een kind, sprong hij met een aanloopje van de plank af en zwom trots tusschen zijn dochters! Toen kwam Moeder ook en daar zwommen ze met hun vieren — o, o! wat was dat eenig!

Nog lang moesten ze er over, napraten, over die verrassing voor Vader —.

„Wat dacht je toch wel, Vader?” vroeg Tootje.

„Wat ik dacht — Ik schrok heel erg; zag je niet, dat ik jullie wou naspringen —. Ineens die kleine stoethaspels naast me weg, allebei mijn dochtertjes ineens weg in 't donkere water. — Mijn hart klopte — Maar meteen begreep ik, hoe de zaak zat. O, wat hebben jullie dat mooi bedacht! En die aardige en flinke badjuffrouw ga ik eens extra bedanken; wat verstaat *die* de kunst om de kinderen zwemmen te leeren! In ééne week! Het is niet te gelooven! Kom, ga er nog eens in! Ik moet 't nog eens zien!”

En daar glipten ze weer het water in en zwommen als visschen.